

El Papa Francesc reflexiona sobre el seu viatge apostòlic a l'Iraq

Audiència General 10 de març 2021

Catequesi sobre el Viatge apostòlic a l'Iraq

Estimats germans i germanes, bon dia!

Aquests darrers dies el Senyor m'ha permès visitar l'Iraq, realitzant un projecte de Sant Joan Pau II. Mai un Papa havia estat a la terra d'Abraham; la Providència ha volgut que això passés ara, com a signe d'esperança després d'anys de guerra i terrorisme i durant una dura pandèmia.

Després d'aquesta Visita, la meva ànima està plena d'agraïment. Agraïment a Déu i a tots aquells que l'han feta possible: al President de la República i al Govern de l'Iraq; als Patriarques i als Bisbes del País, juntament amb tots els ministres i fidels de les respectives Esglésies; a les Autoritats religioses, començant pel Gran Ayatollah Al-Sistani, amb qui he tingut una trobada inoblidable a la seva residència a Najaf.

He sentit fortament el sentit penitencial d'aquest pelegrinatge: no podia acostar-me a aquelles persones torturades, a aquella Església màrtir, sense prendre sobre meu, en nom de l'Església Catòlica, la creu que ells porten des de fa anys; una creu gran, com la que hi ha a l'entrada de Qaraqosh. Ho he sentit de manera particular veient les ferides encara obertes de la destrucció, i encara més reunint-me i escoltant els testimonis que van sobreviure a la violència, a les persecucions, a l'exili... I al mateix temps he vist al voltant meu la joia d'acollir el missatger de Crist; he vist l'esperança d'obrir-se a un horitzó de pau i de fraternitat, resumit en les paraules de Jesús que eren el lema de la Visita: «Tots vosaltres sou germans» (Mt 23,8). He trobat aquesta esperança en el discurs del President de la República,

L'he trobada en moltes salutacions i testimonis, en els cants i en els gestos de la gent. L'he llegida en els rostres lluminosos dels joves i en els ulls plens de vida de la gent gran. Les persones que portaven cinc hores esperant el Papa, drets...; fins i tot dones amb bebès als braços... Esperaven, i en els seus ulls hi havia esperança.

El poble iraquità té dret a viure en pau, té dret a recuperar la dignitat que li pertoca. Les seves arrels religioses i culturals són mil·lenàries: la Mesopotàmia és el bressol de la civilització; Bagdad ha estat al llarg de la història una ciutat d'importància primordial, que ha acollit durant segles la biblioteca més rica del món. I què la va destruir? La guerra. La guerra és sempre el monstre que, amb els canvis de les èpoques, es transforma i segueix devorant la humanitat. Però la resposta a la guerra no és una altra guerra, la resposta a les armes no són altres armes. I jo m'he preguntat: qui venia les armes als terroristes? Qui ven avui les armes als terroristes, que estan fent massacres en altres parts, pensem en l'Àfrica per exemple? És una pregunta que m'agradaria que algú em respongués. La resposta no és la guerra sinó la fraternitat. Aquest és el repte per a l'Iraq, però no només: és el repte per a tantes regions de conflicte, en definitiva, és el repte per a tot el món: la fraternitat. Serem capaços nosaltres de crear fraternitat entre nosaltres, de fer una cultura de germans? O continuarem amb la lògica que va començar Caïn, la guerra? Germanor, fraternitat.

Per això ens hem trobat i hem pregat, cristians i musulmans, amb representants d'altres religions, a Ur, on Abraham va rebre la crida de Déu fa uns quatre mil anys. Abraham és pare en la fe perquè va escoltar la veu de Déu que li prometia una descendència, ho va deixar tot i se'n va anar. Déu és fidel a les seves promeses i encara avui guia els nostres passos de pau, guia els passos de qui camina a la Terra amb la mirada cap el Cel. I a Ur, estant junts sota aquell cel lluminós, el mateix cel en el qual el nostre pare Abraham ens va veure a nosaltres, els seus descendents, aquella frase semblava ressonar en els nostres cors: *Tots sou germans*.

Un missatge de fraternitat ha sortit de la trobada eclesial en la Catedral Siro-Catòlica de Bagdad, on l'any 2010 van matar 48 persones, dues de les quals eren sacerdots, durant la celebració de la Missa. L'Església a l'Iraq és una Església màrtir i en aquell temple, que guarda la memòria d'aquells màrtirs inscrits en la pedra, ha ressonat l'alegria de la trobada: la meva sorpresa d'estar enmig d'ells es fusionava amb la seva alegria de tenir el Papa amb ells.

Hem enviat un missatge de fraternitat des de Mosul i des de Qaraqosh, sobre el riu Tigris, prop de les ruïnes de l'antiga Nínive. L'ocupació de l'Isis va provocar la fugida de milers i milers d'habitants, entre els quals molts cristians de diverses confessions i altres minories perseguides, especialment els yazidis. L'antiga identitat d'aquesta ciutat s'ha arruïnada. Ara estan mirant de reconstruir-la; els musulmans inviten els cristians a tornar, i junts restauren esglésies i mesquites. Hi ha fraternitat allà. I continuem, per favor, a pregar per aquests germans i germanes nostres que passen per tantes proves, perquè tinguin la força de començar de nou. I pensant en tants iraquians emigrats voldria dir-los: ho heu deixat tot com Abraham; com ell, guardeu la fe i l'esperança, i sigueu teixidors d'amistat i de fraternitat allà on sigueu. I, si podeu, torneu.

Un missatge de fraternitat ha vingut de les dues Celebracions eucarístiques: la de Bagdad, en el ritu caldeu, i la d'Erbil, ciutat on he estat rebut pel President de la regió i pel seu Primer Ministre, les Autoritats - agraeixo a tots els que han vingut a

rebre'm - i també he estat rebut pel poble. L'esperança d'Abraham i dels seus descendents s'ha realitzat en el misteri que hem celebrat, en Jesús, el Fill que Déu Pare no va perdonar, sinó que el va donar per la salvació de tots: Ell, amb la seva mort i resurrecció, ens ha obert el pas a la terra promesa, a la vida nova on les llàgrimes s'assequen, les ferides es curen, els germans es reconcilien.

Estimats germans i germanes, lloem Déu per aquesta Visita històrica i seguim pregant per aquella Terra i pel pròxim Orient. A l'Iraq, tot i el soroll de la destrucció i de les armes, les palmeres, símbol del País i de la seva esperança, han seguit creixent i donant fruit. Això és degut a la fraternitat: com el fruit de les palmeres no fa soroll, sinó que dona fruit i fa créixer. Que Déu, que és pau, concedeixi un avenir de fraternitat a l'Iraq, a l'Orient Mitjà i a tot el món!